

Откъс

* * *

4.

През по-голямата част от пътуването по междущатската магистрала I-95 до Вашингтон, където следващия ден трябваше да свършат една важна работа, Касапина и Джими Бомбето се превиваха от смях и се надпреварваха да коментират изумените гангстери от частния клуб „Свети Франциск от Асизи“. Г-н Маджоне им бе наредил да спрат в Балтимор и да направят впечатление. Донът подозираше, че двама от местните мафиотски босове крадат от печалбата. Касапина смяташе, че е изпълнил поръчението.

Това беше част от нарастващата му репутация: не само че бе страховит убиец, но на него можеше и напълно да се разчита.

Двамата навлязоха в столицата, като триумфално обиколиха с понтиака си монумента на Вашингтон и други важни префърцунени сгради.

– „Моята родина е непобедима“ – изпя Джими Бомбето с престорено тържествен глас.

Съливан се изхили.

– Ама и ти нямаш грешка, Джеймс! Къде, по дяволите, научи това?

– В енорийското училище „Свети Патрик“ в Бруклин. Там, където се научих да чета, да пиша, да смятам и където се запознах с едно откачено копеле на име Майкъл Шон Съливан.

Двадесет минути по-късно двамата паркираха раздрънкания понтиак и се присъединиха към младоците, които се шляеха по Ем Стрийт в Джорджтаун. Минаха покрай групичка отегчени или надрусани хлапаци. „Е, кой се справя по-добре в живота, ние или те?“, помисли си с гордост Съливан.

– Някога смятал ли си да ходиш в колеж? – попита Бомбето.

– Не можеш да си позволя да си губя времето. На осемнадесет вече печелех по седемдесет и пет хилядарки – отвърна Касапина. – Освен това си обичам работата!

Спряха пред заведението на Чарли Малоун – местна кръчма, много популярна сред колежанчетата във Вашингтон, макар че Съливан така и не успя да проумее защо. Нито той, нито Джими Бомбето бяха завършили гимназия, но щом се озоваха в бара, на бърза ръка завърза разговор с две колежанки, не повече от двайсетгодишни. Касапина четеше много, запомняше по-голяма част от прочетеното и затова можеше да говори на всякакви теми. Репертоарът му тази вечер включваше последните убийства на американски войници в Сомалия, два нови хитови филма и дори романтична поезия – Блейк и Кийтс, което, изглежда, особено се хареса на младите дами.

И всичко това в допълнение на чара му, защото Майкъл Съливан беше хубавец и го знаеше. Бе слаб и строен, висок метър и осемдесет, с дълга руса коса и ослепителна усмивка, която можеше да омае всеки. Затова не бе никаква изненада, когато двадесетгодишната Мариан Райли от Бъркитсвил започна предизвикателно да му хвърля влюбени погледи и да го докосва по особен

момичешки начин.

Съливан се наведе по-близо към момичето, което ухаеше на диви цветя.

– „Мариан, Мариан“ – имаше такава песен... Май беше балада, знаеш ли я?

– Било е, преди да се родя – отвърна закачливо тя, но после му смигна.

Имаше великолепни зелени очи, чувствени червени устни и малка панделка в косите. Съливан веднага разбра, че е дяволита кокетка, което напълно го устройваше. Той също обичаше игричките.

– Разбирам. За жалост, господата Кийтс, Блейк и Байрон също са от времето, отпреди да се родиш – подкачи я той и я озари с ослепителната си усмивка.

После улови ръката ѝ и нежно я целуна. Дръпна я от високото столче на бара и я завъртя под звуците на „Ролинг Стоунс“, които се лееха от музикалния автомат.

Малко по-късно момичето попита:

– Накъде отиваме? Къде си мислите, че отиваме, господине?

– Не много далеч, госпожице – отвърна Майкъл Съливан.

– Не много далеч ли? – повтори Мариан. – Какво означава това?

– Ще видиш. Не се тревожи. Довери ми се.

Тя се засмя, целуна го по бузата и пак се усмихна.

– Нима някоя може да устои на убийствените ти очи?

5.

Всъщност Мариан и не мислеше да устоява на този готин тип от Ню Йорк.

Чувстваше се в безопасност в бара на Ем Стрийт. Какво лошо можеше да ѝ се случи тук?

– Не обичам да съм център на внимание – прошепушна ѝ той, докато я водеше към задната част на бара.

– Мислиш, че си известен като Том Круз ли? – усмихна се момичето. – А с тази твоя усмивка винаги ли получаващ, каквото поискаш? – изгледа го предизвикателно.

– Не знам, но понякога върши работа – отвърна скромно той.

После дръзко я целуна в полутъмния коридор в дъното на бара. Целувката беше точно толкова хубава, колкото момичето се бе надявало – много нежна и сладка.

И определено доста по-романтична, отколкото бе очаквала. Съливан прецени, че е по-добре да спре дотук, вместо да се опита да ѝ пусне ръка, което може би щеше да ѝ хареса.

– Леле! – Тя пое дълбоко дъх и артистично размаха ръка пред лицето си.

– Малко е горещо тук, нали? – констатира Съливан. – Не смяташ ли, че е пренаселено?

– Извинявай... но няма да тръгна с теб – усмихна се дяволито тя. – Та ние дори не се познаваме.

– Разбирам – кимна той. – Никога не съм си и мислил, че ще го направиш. И през ум не ми е минавало.

– Разбира се – отвърна момичето. – Ти си истински джентълмен.

Той отново я целуна, но този път по-настойчиво. Хареса ѝ, че не се отказва толкова лесно. Макар да нямаше значение, защото и без това нямаше да отиде никъде с него. Никога досега не го бе правила – е, поне не беше прекрачвала

определени граници.

–Целуваш се страхотно – промълви откровено. – Признавам го.

–И ти не си зле – увери я той. – Всъщност си невероятна! Това беше най-хубавата целувка в живота ми.

Съливан натисна с тяло една врата и внезапно двамата се озоваха, залитайки, в мъжката тоалетна. Тогава изневиделица се появи Джими Бомбето и застана отпред. Той винаги пазеше гърба на Касапина, когато беше зает с нещо подобно.

–Не, не, не! – възпротиви се Мариан, но не можа да сдържи смеха си, породен от ситуацията. Бяха в мъжката тоалетна! Това наистина беше забавно.

Мръснишко, но забавно. От този тип лудории, които вършеха колежаните.

–Ти май наистина си мислиш, че всичко ти е позволено? – попита го закачливо.

–Да. Винаги правя това, което искам, Мариан – отвърна Касапина неочаквано сериозно.

Изведнъж острието на скалпела блесна в ръката му и той го опря до гърлото ѝ. Всичко се промени за част от секундата.

–Ако отрониш дори една дума, тя ще бъде последната ти на тази земя, кълна се в майка си – рече той.

7.

–Кой е станал толкова рано тази сутрин? Мили боже, виж ти! Да не би това да е Деймън Крос? А това не е ли Джанеле Крос? – проехтя гласът на Мама Нана.

Тя бе пристигнала точно в шест и половина, за да се грижи за децата, както правеше всеки работен ден. Когато нахлу през кухненската врата, аз хранех с лъжица Деймън, а Мария държеше Джени изправена и я потупваше по гръбчето, за да се оригне. Бебето се разплака отново, бедното ми болно малко момиченце.

–Кой е буден ли? Тези, дето ставаха и посред нощ – осведомих Нана, докато се мъчех да пхна препълнената с овесена каша лъжица през стиснатите устни на сина си.

–Деймън може да се храни сам – изпухтя Нана и остави торбата си на кухненския плот.

Нещо ми подсказваше, че е донесла топли бисквити и – наистина ли бе възможно? – домашно направен конфитюр от праскови. Включително и обичайните книги за деня – „Боровинки за Сал“, „Подаръкът на вълхвите“, „Лека нощ, луна“.

–Нана казва, че можеш да се храниш сам, приятел. Да не би нарочно да го криеш от мен? – обърнах се към сина си.

–Деймън, вземи лъжицата! – нареди тя.

И той, разбира се, се подчини. Никой не се осмеляваше да противоречи на Мама Нана.

–Проклятие – промърморих и си взех една бисквитка. Слава богу, беше още топла. След миг усетих божествения вкус и отроних с пълна уста: – Благословена да си, стара жено!

–Напоследък Алекс не слуша какво му се говори, Нана – обади се Мария. – Прекалено е зает с разследванията си на убийства. Обясних му, че Деймън може

да се храни сам. Е, поне когато не „храни“ стените и тавана.

–Напротив, винаги си се храни сам – възрази Нана. – Освен ако не държи да остане гладен. Искаш ли да стоиш гладен, Деймън? Не, разбира се, че не, бебче! Мария започна да събира служебните си книжа. Бе работила в кухнята до късно през нощта. Тя беше социален работник в общината и бе затрупана с всевъзможни тежки случаи. Грабна виолетовия си шал от закачалката до задната врата, заедно с любимата си шапка, и изпрати въздушна целувка на децата: –Обичам те, Деймън! Обичам те, Джени! Дори след безсънните нощи. – И целуна няколко пъти Джени по двете бузки. После прегърна Нана и също я целуна. – Обичам и теб.

Старата жена засия, сякаш току-що я бяха запознали със самата Дева Мария.

–Аз също те обичам, Мария. Ти си истинско чудо.

–Мен ме няма – обадих се откъм кухненската врата.

–О, ние вече го знаем – махна с ръка Нана.

Преди да тръгна на работа, трябваше да целуна и прегърна всички поред. На този, който смята, че заетите и вечно бързащи семейства нямат време за любов и забавления, може да му се стори сладникаво и дразнещо сантиментално, ала в нашия живот определено имаше по много и от двете.

–Довиждане, ние ви обичаме – изрекохме в един глас двамата с Мария, докато излизахме заедно навън.